

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.I.35.363/2013/5.szám

A Kúria a dr. Bak Tibor ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a dr. Dweik Ádám jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó-és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. április 19-én kelt 5.K.27.078/2013/8. sorszámu jogerős ítélete ellen az alperes részéről 10. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 5.K.27.078/2013/8. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 100.000 (százezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

A felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperesnél 2007. július 1. és szeptember 31. közötti időszakra általános forgalmi adó adónemre vonatkozó bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést folytattak le. Az értékesítést terhelő fizetendő általános forgalmi adó körében számszerű megállapítást nem tettek, mivel elismerték az áruk Közösségen belülre történő kiszállítását. Ugyanakkor a beszerzést terhelő levonható adó tekintetében két beszállító vonatkozásában (33 db számla illetve 18 db számla) azt állapították meg, hogy azok nem rendelkezhettek a számlákon szereplő áru mennyiséggel, az értékesített áruk eredete ismeretlen, így a felperes által az adólevonáshoz felhasznált számlák tartalmilag hiteltelenek, mert a gazdasági események nem a felek között jöttek létre.

A két beszállítóval kapcsolatos alperesi megállapításokat a felperes vitatta, ezért keresetet terjesztett elő, melyet az első

fokú bíróság alaposnak találva az alperesi határozatot az első fokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte, és az első fokú adóhatóságot új eljárásra kötelezte. Álláspontja szerint az az alperesi megállapítás, hogy a felperes a két cég beszerzéseire vonatkozó számlán túlmenően egyéb dokumentummal nem rendelkezik, önmagában még nem támasztja alá azt, hogy a felperes a rá háruló kellő körültekintést elmulasztotta volna. Nem vitatta, hogy az adóhatóságnak a láncbeszerzések esetén a tényállás teljes körű feltárása érdekében lehetősége van vizsgálni nemcsak a számlák kiállítójának és befogadójának gazdasági kapcsolatát, hanem az ezt megelőző gazdasági eseményeket is, azonban ebből adójogi következményeket annál az adózónál kell levonnia, aki a kellő körültekintést elmulasztotta.

Nézete szerint a felperes mindkét vizsgált cég esetében kellő körültekintéssel járt el, hiszen a cég kivonatait, a képviselő okiratait megtekintette, sőt lefénymásolta. Az adóhatóság nem oldotta fel azt az ellentmondást, hogy az egyik beszerző a gazdasági kapcsolat létét tagadta, azonban a felperesnél rendelkezésre állt a képviselő személyazonosító igazolványa, adókárttyája és egyéb személyes okmánya másolata. Így a bíróság a beszállító képviselőjét tekintette szava-hihetetlennek. Utalt a **Legfelsőbb Bíróság** kialakult gyakorlatára, mely szerint az adójogi következményeket nem a felperesnél, hanem a vizsgált adózónál kell levonni, így - miután a felperes oldalán a kellő körültekintés megállapítható - nem marasztalható el a szerződéses partnerei esetleges jogszerűtlen magatartása miatt. Ítéletének indokolásában utalt a C-80/11. és C-142/11. sz. (Mahagében és Dávid) egyesített ügyben kifejtett Európai Unió Bíróságának gyakorlatára, és hangsúlyozta, hogy a felperes a beszállítói által elkövetett jogsértésért nem felelhet.

A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltak megsértése miatt, és kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a felperes keresetének elutasítását. Álláspontja szerint a jogerős ítélet nem adta indokát, hogy miért fogadta el hitelesnek a felperes beszerzéseit, miközben az iratanyag részét képező CMR leveleken a felrakodási helyek csupán helységnévvel szerepelnek, s a felperes nem adott további információt azok tényleges helyéről. Ezekről a központi jelentőségű bizonyítékokról az ítélet említést sem tesz, és nem ad választ arra a kérdésre, hogy ezeket az iratokat miért fogadja el az ügylet megtörténtének igazolására alkalmas iratoknak. Ezen kívül ellentétes az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény (továbbiakban Áfa tv.) 35. §-ában foglalt, az áfa visszaigénylésével kapcsolatos dokumentummal szemben támasztott követelményekkel, illetve az európai bírósági ítéletekben foglaltakkal is, mivel az alperes bizonyította, hogy a kérdéses számlák nem igazolják hitelesen az előzetesen felszámított adó

összegét, és azt is, hogy a számlák hiteltelenségéről a felperesnek tudnia kellett.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását indítványozta.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint nem alapos.

A felülvizsgálati eljárás során a Pp. 270. § (2) bekezdése és 272. § (2) bekezdése értelmében kizárólag a jogerős ítélet jogszerűsége vizsgálható a Pp. 275. § (2) bekezdésének megfelelően a felülvizsgálati kérelemmel érintett körben.

A polgári perrendtartás szabályai értelmében a bíróság a per érdemében ítélettel határoz, és az írásba foglalt ítéletnek tartalmaznia kell az ítélet rendelkező részét és indokolását. Az ítélet indokolásában kell röviden előadni a megállapított tényállást az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével, hivatkozni kell azokra a jogszabályokra, amelyeken a bíróság ítélete alapszik. Meg kell röviden említeni azokat a körülményeket, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, végül utalni kell azokra az okokra, amelyek miatt a bíróság valamely tényt nem talált bizonyítottnak vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte (Pp. 212. § (1) bekezdés, 220. § (1) bekezdés, 221. § (1) bekezdés). Miután az alperes felülvizsgálati kérelmét a Pp. 221. § (1) bekezdésében jelölte meg, ezért a Kúriának azt kellett vizsgálnia, hogy a felülvizsgálati kérelemmel támadott első fokú bírósági ítélet az abban foglalt előírásoknak megfelel-e.

Rámutat a Kúria arra, hogy a jogerős ítélet a törvényi előírásoknak megfelelően tartalmazza azokat az elemeket, amelyeket a Pp. 221. § (1) bekezdésében az ítélettel szemben, mint tartalmi ismérveket megfogalmaz, tartalmazza a bíróság által megállapított tényállást az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével. Kifejezetten megemlíti azokat a körülményeket, amelyeket a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, utalt azokra az ellentmondásokra, amelyet álláspontja szerint az alperes nem értékelte, illetőleg hivatkozott azokra a jogszabályokra, amelyeken ítélete alapult. Ezen túlmenően felhívta az elmúlt években a magyar jogesetek kapcsán keletkezett európai uniós bírósági ítéleteket, és az azokban szereplő, a per eldöntése szempontjából fontosnak ítélt hivatkozásokat kiemelte. Pontosan megjelölte, hogy mely bizonyítékokat tartott mérvadónak a jogerős ítélet meghozatalakor, és feltárta az alperesi határozat ezzel kapcsolatos hiányosságait is. Így a Kúria álláspontja az, hogy a jogerős ítélet az előzőekben megjelölt törvényi követelményeknek megfelelt, az első fokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett. A Kúria álláspontja

szerint az nem jogszabálysértő, hogyha a bíróság az alperesi állásponttól eltérően egyes bizonyítéknak nagyobb jelentőséget tulajdonít, mint amit azt az alperes határozatában tette (személyigazolvány, cégiratok megléte).

Megjegyzi a Kúria, hogy a bizonyítékok mérlegelésére vonatkozó Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt szabály megsértésére az alperes felülvizsgálati kérelmében nem hivatkozott. A felülvizsgálati eljárásban – annak rendkívüli perorvoslati jellegéből is adódóan – a bizonyítékok újraértékelésére, vagy felülmérlegelésére általában nincs is lehetőség.

A Kúria álláspontja szerint a jogerős ítéletbe foglalt döntés megfelel a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltaknak, a jogvita eldöntésére irányadó eljárási és anyagi jogi jogszabályi rendelkezéseknek, a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben az nem jogszabálysértő. Ezért a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes alperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felülvizsgálati perköltség megfizetésére.

A felülvizsgálati eljárási illetékre vonatkozó ítéleti rendelkezés a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-án alapul.

Budapest, 2014. február 20.

**Dr. Hajnal Péter sk. tanácselnök, Dr. Heinemann Csilla sk. előadó bíró,
Dr. Mudráné dr. Láng Erzsébet sk. bíró**